

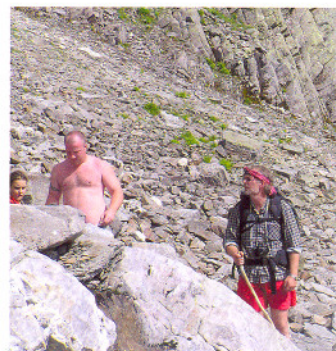
STEINOPPLEVELSER



Ut av Børgefjellet
Av Tor Glaso
torg@tiscali.no

Jeg har det for vane å havne i Rana sånn midtsommers. Det synes liksom å ha gått i blodet. Det er mange ting som trekker, i første rekke familie, natur og gode steinvenner. Jeg var på alle måter positiv da min gode steinvenn der oppe, Stig Moen, en av disse sommerdagene foreslo en rask tur ned til Børgefjell. Det var en av områdets kvartsforkomster som lokket. Forekomstens ry hadde nådd meg allerede noen år tilbake, men Børgefjell er utstrakt, og man trenger gjerne kjentmann. Stig hadde allerede besøkt forekomsten noen ganger og etter utfallet å dømme var det grunn til å glede seg.

Vi forlot Mo kl. 7 00 en torsdag morgen mot slutten av juli. Fire timer senere satt vi gjennomtrukket av svette, vaglet oppe i ura høyt over Nedre Fiplingvatn. Vi hadde parkert bilen et kort stykke forbi Børgefjellskolen, og hadde fulgt et bekkedar oppover i høyden, til der vi kunne se det forsvinne over kanten ved gråbergets topp. Ferden gikk gjennom blandingsskog og molte-land, før fjellbjørka tok ryggfeste. Hele tiden steilt oppover. Det rakk ikke lenge før bjørka gav mildt gav fra seg råderetten til mer småvokst



Børgefjellets
oppsyns-
mann duk-
ket opp av
intet.

og fargesterk fjellflora som blåklokker, veronica, og gullige svæver.

Så var det bare oss og gråberget.... Vel, det skulle senere vise seg at det også var annet fjellfolk i egnen.

En anstrengt, rytmisk puls lå tett inn til bevisstheten og forrykket landskapets stillhet.

Mot toppen åpnet det seg opp en stutt fjeldal, et slags trau med rasur og glattberg på alle kanter, med unntak der vi kom inn, mot dalsiden. Noen fonner gav fortsatt næring til et lite fjellvatn. Der hvilte vatnet ei kort stund før det bryskt ble skjøvet nedover fjellsiden i vettløse kast.

Vårt siktemål befant seg et stykke inn i trauet, på venstre side, bak en hammer og litt oppe i ura, slik en uvøren kvartsforkomst skal ligge.

Etter et kort, men solid måltid, og skifte av tøy, kunne vi med fornyet årvåkenhet synfare forekomsten. Stig bemerket umiddelbart at noe var forandret. Her hadde nok ydmykhet veket for større krefter. "Var her foretatt en Nobel, en aldri så liten Alfred, så å si." Kort etter fikk vi detaljene.

Mens vi svettet over et av de få gjenværende åpne druserommene, dukket oppsynsmannen for Børgefjell, med politimyndighet og "Licensed to hill", ut av intet. Han kom fredsæl som guide for en gruppe med vandrere. Våre rettigheter ble opplest på stedet. "Forsiktig plukking av løsmateriale, ingen hamring". Han var raus nok til å la oss avslutte det vi hadde begynt på. Det var egentlig like greit.



Gode løsblokker lå inntil fonna.



Drusearbeid er slitsomt og løsmaterialet var likevel rikelig fra et amatørmessig synspunkt. Året før hadde oppsynsmannen fulgt en kar nedover lia, med drøy sekk og krutt slam i tøyet, ned til anholdelse, konfiskering og bøtelegging. Så dro vel karen hjem ”nordafør”. Slik var no oppsynsmannens historie.

Det er alltid noe forlokkende over forekomster man har hørt om, og kanskje også sett materiale fra. Denne forekomsten ligger et stykke utenfor nasjonalparken, men vil ventelig bli innlemmet i parken innen neste år. Navnet forplik-

ter, sier nå vi med et hint til statsråden for slikt anliggende. Dette var altså siste mulighet til å få med noen kvartsstykker. Vi ryddet etter oss og forlot stedet i glede over naturen og våre medbrakte vitnesbyrd.

På veien hjem stoppet vi ved stein- og gavebutikken nord for Mosjøen. En femtilapp for et 10x10x5 cm stort stykke uetsset kromdiosid (Mosjøen), var vel heller ikke å forakte. Hun lurte på om vi syntes det var mye. Ja, vi syntes det var mye.....for pengene.